

Folketingets Socialudvalg

Sagsnr. 2014 - 8618

Dato: 22. oktober 2014

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 24. september 2014 følger hermed ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forholds endelige svar på spørgsmål nr. 552 (SOU alm. del).

Spørgsmål nr. 552:

"Vil ministeren oplyse, om ministeren er bekendt med uhensigtsmæssige sager om anbringelse af børn på bosteder eller andre opholdssteder, der er ejet af personer, der arbejder som kommunale sagsbehandlere på f.eks. børn og ungeområdet? Og vil ministeren overveje at lovgive eller lave regler, der forhindrer, at kommunale børnesagsbehandlere ejer bosteder og derved kan have privatøkonomiske interesser i anbringelsessagers udfald?"

Svar:

Jeg er ikke bekendt med, at der har været uhensigtsmæssige sager som beskrevet i spørgsmålet. Jeg skal dog understrege, at der ikke er foretaget en gennemgang i ministeriets journalsystem for at afdække, om der fx er modtaget henvendelser fra borgere om denne problemstilling, da en sådan gennemgang vil være en meget omfattende opgave.

Jeg kan dog oplyse, at støtte til børn og unge, som har et særligt behov, altid skal ydes med henblik på barnets eller den unges bedste. Når et barn eller en ung har behov for særlig støtte, skal støtten i hvert enkelt tilfælde være tilrettelagt på baggrund af en konkret vurdering af det enkelte barn eller den unges og familiens forhold, og kommunen skal altid vælge den foranstaltning, der bedst kan løse de problemer og behov, der er afdækket gennem den børnefaglige undersøgelse efter reglerne i servicelovens § 50.

Når det er besluttet at anbringe et barn eller en ung uden for hjemmet, skal kommunen efter reglerne i serviceloven træffe afgørelse om, hvilket konkret anbringelsessted der vælges for barnet eller den unge. Afgørelsen om valg af

anbringelsesstedet skal træffes i overensstemmelse med barnets eller den unges handleplan. Det betyder, at der ud fra det beskrevne formål og de konkrete mål med anbringelsen skal vælges et anbringelsessted, der kan bidrage til, at målene i forhold til barnet eller den unge kan opnås. Valget skal ske ud fra en konkret vurdering af, om stedet er egnet til at imødekomme barnets eller den unges behov for særlig støtte, og herunder også om anbringelsesstedet kan tilbyde nære og stabile voksenrelationer for barnet eller den unge.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at forvaltningslovens regler om habilitet gælder for alle dele af den offentlige forvaltning og dermed også for kommunale sagsbehandlere eller andre, der træffer afgørelse i sager vedrørende udsatte børn- og unge.

Efter forvaltningslovens regler må en person, der er part i en sag, eller som i øvrigt har en særlige personlig eller økonomisk interesse i sagens udfald, anses for inhabil i forhold til behandlingen af den pågældende sag. Baggrunden for reglerne om habilitet er at sikre, at der ikke kan rejses tvivl om, at de afgørelser, der træffes af den offentlige forvaltning, er påvirkede af uvedkommende hensyn som fx en økonomisk interesse i udfaldet af en sag.

Hvis man som ansat bliver opmærksom på, at man kan være inhabil ved behandlingen af en sag, skal man underrette sin leder om dette. Det er den myndighed, som skal træffe afgørelse vedrørende sagens realitet, der træffer afgørelse om, hvorvidt der er tale om inhabilitet.

Det er på den baggrund min opfattelse, at der derfor ikke er behov for nye regler på dette område.

Manu Sareen

/ Lise Stidsen Vandahl